

JURIJ KOVIČ

Zgodba nekega življenja

1. Portret otroka

*Lep otrok je bil, vir angelskih smehljajev,
zvezdnato svetel in kot nebo skrivnosten.
Tiho izžareval mirno je milino
z vencem zlatih kodrov krog ponosne glave.
Hodil je kot princ, ponosno in vzravnano,
čutil, da je eno s čudežnim vesoljem,
da življenje dar je, da samo hvaležen
vsak lahko je za neštete rože v srcu.*

2. Prvi strah

*Bal se je samote, teme in tišine,
ob uspavankah le mogel je zaspati.
Rad poslušal šum dežja je pod odejo,
varno skrit pred svetom v svoji zlati sobi.
V sencah, ki v polmraku lezle so po zidu,
videl je prikazni iz strašljivih pravljic.
Z baterijo v roki je preganjal more,
tesno k sebi stiskal plišaste medvedke.*

3. Čutenje neskončnosti

*V žitnem polju je klečal in božal veter,
ležal je na travniku in gledal zvezde,
ladjo, ki izginja na srebrnem morju,
šum valov poslušal je kakor molitev
in kot hvalnico razumel let galebov;
v vsem je videl sebe, sebe v vsem pozabljal,
vse je gledal, kot da vidi prvič, zadnjič,
v vsem užival je, v vsem čutil je neskončnost.*

4. Groza ničā

*Nekega večera solze neustavljive
so oči jasnino z grozo zameglile,
ko spoznal je, da nekoč njegove roke
bodo komaj prah, ne bodo več prijete
mogle drugih rok, ne utrgati cvetlice,
da telo mu vzamejo kot grad iz peska
na obali večnosti valovi časa,
da on, ki zdaj gleda svoj obraz v zrcalu,
nič več ne bo videl, slišal ne okušal,
da bo svet nekoč za njim spustil zaveso,
da niti spomin ne bo več ptičje petje,
vrtnic vonj in sonca sij, ki ugaša v morju.*

5. Večna sled

*Od takrat si je želel vsaj sled pustiti
za seboj kakor komet na nočnem nebu,
sled, ki ne izgine kakor sneg spomladi,
ne izgubi kot voda se v puščavskem pesku,
ne zbledi kakor napis na starem zidu,
znamenje, ki kosec čas ga ne izbriše.
Želel si postati eden je od tistih,
ki o njih učijo knjige, da bili so:
arhitekt morda, genialni izumitelj,
pesnik, režiser, slikar ali skladatelj,
da dokler ljudje živeli bodo, tudi
vsaj njegov spomin, delo, ime ostane.*

6. Otrok narave

*Knjige pesmi bral je sred cvetočih parkov,
Z mestnih gričev gledal sončne je zahode,
Lučk utrip sred mesta, zvezde na višavah,
Travnih bilk po dežju v soncu lesketanje.
Glasbo rož poslušal, sluhu je neslišno,
Petje milih ptic, brezskrbno in igrivo,
Božal je drevesa, v njih počival senci,
Božal bele in škrlatne je cvetove.*

7. Sanje ljubezni

*Gledal ples igrivi belih je metuljev,
 pihal v regratove lučke, veselil se,
 ko počasi so se spuščala na zemljo
 njih semena bela kot oblak sneženi.
 Sanjal je o mehki roki, ki ga boža,
 koži, ki diši kot mandljevi cvetovi,
 sanjal je o njej, ki že nekje nanj čaka,
 ki, ko sreča jo, bo vedel, to je ona.*

8. Notranja resnica

*Čutil v sebi moč je, da deli svetlobo,
 radost brez razloga kot sijočo pesem,
 čutil se je eno z reke lesketanjem,
 morja plimovanjem, šepetanjem vetra,
 pticami, oblaki, zvezdami na nebu,
 vedel je, da vsi odgovori so v srcu,
 da je domišljija dom in vir navdiha,
 da nevidna čutom duše je resnica.*

9. Nebo samote

*Rad imel neba modrino je večerno,
 v pravljicnem izginjale so mraku meje
 med stvarmi in bitji, končnim in neskončnim.
 Bežal je pred svetom, ki ga ni razumel,
 kakor kip ostajal hladen, nedostopen,
 kadar kdo želel je zmotiti tišino,
 ki ves čas jo čutil je le v svojem srcu.
 Ni trpel besed, ki so bile brez smisla,
 raje je molčal kot kamni in kot rože.*

10. Tujec ljudem

*Knjige le je bral, v njih luč iskal tolažbe,
plošče je poslušal, se opajal z glasbo,
se naučil igrati na klavir, kitaro,
hodil na sprehode, v kino, gledališče,
čutil se kot duh, kot angel, vsem neviden,
ki ne more src ljudi se dotakniti,
za stekleno steno vse le opazuje,
mislil je, da od vsega in vseh je ločen.*

11. Prebujanje radosti

*Od razmišljanja utrujen, bled, izmučen,
izgubljen kot v slepih ulic labirintu
deklico je slišal reči na sprehodu,
da življenje je zato, da ga uživaš.
V hipu se mu vse je v glavi razsvetlilo,
kot magnet bi zmedene uredil opilke,
skoz nevidna vrata stopil je v trenutek,
ki je večnost, radost bivanja zavesti.*

12. Navdihnjene sanje

*Tisto noč pa je imel prečudne sanje:
videl je obraz, sijoč v neskončnem miru,
in besede slišal, ki jih je izrekel
dolgolasi mož, ogrnjen v slap svetlobe:
»Le ljubezen je, le to spoznaj, verjemi.
Smrti ni, le luč, le večno je življenje.
Bodi kakor jaz, nikogar ne obsojaj.
Uči le ljubezen, kajti to je, kar si.«*

13. Vrnitev miru

*Kakor v školjki se budi nevidni biser,
kakor štorclja vrne se iz daljnih krajev,
kakor reka umiri se v oceanu,
vrnil se je vase, v svojo skrito pesem.
Vsem vse odpustil je, tudi sebi svoje
zmote in neumnosti in nore želje,
ni z razumom več želel sveta objeti,
zdelo se mu je, da se je čas ustavil.*

14. Zavedanje trenutkov

*Spet so vsi trenutki čudežni postali:
naj pozdravljal zlato sonce je, ki vzhaja,
naj prekrasne gledal mavrice je barve,
naj poslušal petje ptic je miloglasno,
ali pesem lajnarja na mestnem trgu,
v hrani je užival in v ljudi bližini,
vse mu prav bilo je, vse, kot mora biti.*

15. Mirni človek

*In potem je srečal njo, ki jo je sanjal
davno že, kako mu z roko mrši kodre.
Kakor v pravljici sta brž se prepoznala,
prstane si dala in se poljubila.
Kmalu pa se jima je rodilo dete,
ki bilo je lepo kot sijoči mesec.
»Moja mala zgodba tukaj je končana,«
rekel si je in veselo se nasmehnil,
ženo je objel, otroka in življenje.*

